

PAVOUÄŒEK - 3.

ÄšterÄ½, 13 Ä•erven 2023

Jakubâ€žTak lez,â€œ Ä™ekl Honza a postrÄ•il Jakuba smÄ›rem k dÄ-Ä™me v plotu. Na druhÄ© stranÄ› uÄ¾ Ä•ekal metalÄ›k BudÄ-k i hromotluk Zetor. KdyÄ¾ Jakub po Ä•tyÄ™ech dÄ-rou prolÄ©zal, sundal si hubenÄ½ metalÄ›k bundu a dÄ›lal, jakoÄ¾ je toreador. â€žNech toho,â€œ Ä™ekl Jakub vztekla a odstrÄ•il bundu od svojÄ- hlavy. Strach v nÄ›m zaÄ•al zÄ›pasit se zuÄ™ivostÄ-. Ten poskakujÄ-cÄ- idiot mu totiÄ¾ bundou zakrÄ½val vÄ½hled do hustÄ© trÄ›vy pÄ™ed nÄ-m. Co kdyby v nÄ- lezl pavouk a on na nÄ›j sÄ›hl? Musel se soustÄ™edit na to, kam poklÄ›dÄ› ruce. NechtÄ›l, aby ho zase nÄ›co kouslo. Ne. Znova ne. ProstÄ› ne.

â€žTo vole, pacient je nÄ›jak vzpurnej,â€œ zasmÄ›l se BudÄ-k a kopnul do nÄ›j. Jakub se po zÄ›sahu svalil na bok, ale pak se neÄ•ekanÄ› prudce vymrÄ›til zpÄ›t na nohy. Byl pÄ™ipravenÄ½ dÄ›t svÄ©mu trÄ½zniteli pÄ›stÄ- a pak zaÄ•Ä-t utÄ-kat. NÄ›kam, kamkoli. Ale na zarostlou zahradu mezitÄ-m prolezl i Honza. Jeho pohled v Jakobovi spÄ›lil jakoukoli nadÄ›ji, Ä¾e mÄ› Ä›janci utÄ©ct. Byl v pasti. MusÄ- se z toho vymluvit.

â€žHele, kluci, uÄ¾ toho nechÄ›me, jo? Nechte mÄ› jÄ-t, nic jsem vÄ›m pÄ™ece neudÄ›lal,â€œ zasÄ-pal. PoÄ™Ä›d nemohl uvÄ›Ä™it, Ä¾e ho ten kluk skoro uÄ›krtil.

â€žPÄ™ece bys neodeÄ›jel jeÄ›tÄ› neÄ¾ tÄ› uzdravÄ-me, kÄ›mo,â€œ Ä™ekl Honza a ukÄ›zal smÄ›rem k oprÄ½skanÄ©mu domku. â€žUÄ¾ jsme skoro na mÄ-stÄ›, tÄ›mhle je tvÄ›j nemocniÄ•nÄ- pokoj. Jdi.â€œ

Jakub se na nÄ›j nervÄ¾znÄ› podÄ-val, pak pÄ™ejel oÄ•ima na BudÄ-ka, kterÄ½ si opÄ›t oblÄ©kal bundu a ironicky se na nÄ›j Ä›klebil. Jakub to zkusil jeÄ›tÄ› jednou, tentokrÄ›t mluvil pÄ™Ä-mo na propocenÄ©ho Zetora, kterÄ½ postÄ›val stranou a tvÄ›Ä™il se, Ä¾e by byl radÄ›ji nÄ›kde jinde. InstinktivnÄ› vycÄ-til, Ä¾e i kdyÄ¾ ten hromotluk nenÄ- zrovna gÄ©nius a asi se rÄ›d pere, tohle tÄ½rÄ›nÄ- pÄ™ekroÄ•ilo nÄ›jakÄ½ pomyslnÄ½ prÄ›h toho, co povaÄ¾uje za srandu.

â€žFakt, kluci, jÄ› uÄ¾ pÄ›jdu, jo? Nic na vÄ›s neÄ™eknu, prostÄ› to odmÄ›vnem, jo?â€œ Ä™ekl Jakub.

Zetor nic neÄ™Ä-kal, jen si otÄ™el pot z Ä•ela. Bylo horko, coÄ¾ ve spojenÄ- s jeho nadvÄ›hou neÄ›lo dobÄ™e dohromady. MÄ-sto nÄ›j se ozval opÄ›t Honza.

â€žJasnÄ› Ä¾e pÄ›jdeÄ› domÄ- za maminkou, Kubo. Ale aÄ¾ po lÄ©Ä•Ä›. UdÄ›lÄ›me z tebe novÄ©ho muÄ¾e,â€œ usmÄ›l se. â€žJdi,â€œ Ä™ekl znova a ukÄ›zal smÄ›rem k domu. Jakub Ä›jel. Pomalu.

â€žDÄ›lej,â€œ strÄ•il do nÄ›j zezadu BudÄ-k. Jakub mÄ›lem upadl. CÄ-til, jako kdyby mu nÄ›kdo postupnÄ› nahrazoval svaly kousky vaty. S hrÄ-zou si vÄ›Ä-mal nejen pavuÄ•in na domÄ›, ale hlavnÄ› vÄ›judypÄ™Ä-tomnÄ½ch malÄ½ch otvÄ›rkÄ- v trÄ›vÄ›, obalenÄ½ch jemnou sÄ-tÄ- pavuÄ•in.

Ä©tyÄ™i chlapci obeÄ›li dÄ-m, a zastavili se u malÄ½ch dvÄ-Ä™ek do sklepa v jeho zadnÄ- Ä•Ä›sti. NepatÄ™iÄ•nÄ› zÄ›Ä™ivÄ› modrÄ› barva se z nich olupovala v dlouhÄ½ch cÄ›rech.

â€žTak jsme tady. VaÄ›je lÄ©Ä•ebnÄ›j cimra Ä•ekÄ›,â€œ Ä™ekl Johhny. Vyndal z petlice pootevÄ™enÄ½ visacÄ- zÄ›mek a se skÄ™Ä-potem dveÄ™e otevÄ™el. ZpÄ™etral pÄ™itím nÄ›kolik starÄ½ch pavuÄ•in, plnÄ½ch mrtvÄ½ch hmyzÄ-ch tÄ›lÄ-Ä•ek. Po zdi pÄ™ebÄ›hl obrovskÄ½, masitÄ½ kÄ™iÄ¾Ä›k. Jakobovi se prudce rozbuÄ›jilo srdce. AniÄ¾ si

to uvádomil, zaal divoce zatá-nat a otvá-rat pásti.

Neánenene. Prosim, nedálejte to. Kluci, prosim!

Honzá v smá v teá spáj pá ipomá-nal ájkleb. Duhovky jeho modrách oá- skoro pá estaly bá t vidá t, jak má l vzruá jená-m/ rozájá-á ená zorniáky. Vypadal jako narkoman, která si náco ájlehl. Nebo jako dámon.

Padej dovnitá, áekl a prudce do postrá il smárem ke dvěá-m. Jakub zájkobrtnul o vlastná- neposlouchájá-cá- nohu a upadl. Uá bá hem vstá v ájná- se z podá epu pokusil rozbá hnout pryá. Honza a Budá-k ho chytili a tlá ili ho k temná mu otvoru do sklepa. Vzprá-ral se tak prudce, áe ho tam nemohli dostat. Povedlo se mu kopnutá-m dvěá-me zase zavá-t. Honza se otoá il na Zetora a vztekle zá val: áž Poá sem, ty blbej tlusá ochu! Neá um a áapni ho! á Tlouá itá-k se chvá-li nehá bal, ale pak se odhodlal, pá tmiá jel k nim a popadl Jakuba za vlasý a za triáko. I kdyá Jakubovy nadledvinky pumpovaly adrenalin do jeho krve a svalá jako zbá silá, nemá l proti jejich spojená sá-le ájanci. Budá-k znovu otevá mel dvěá-me a zbylá- dva chlápci Jakuba natlá ili ke schá-dká-m do sklepa.

Pokusil se zá et o pomoc, ale doká zal ze sebe vydat jen ochráptá lá ská ek. Vstup do sklepa byl vysoká asi jen metr a pá l a tak se mu v nich podaá ilo jeá tá na chvá-li zá pá-á-it, ale Honza ho nemilosrdná kopnul patou do bá micha a Jakub pozadu spadl dovnitá. Hlavou se bolestivá praá til o horná- rájm dvěá- a pak uá se jen kutá jlel ze ztrouchnivá lá ch schodá dolá, do sklepa, do tmy.

Dole si pá mi pá jdu vyrazil dech, taká e chvá-li nemohl vá bec dá chat, coá jeá tá zvá á jilo jeho paniku. Vá jlel se v ká meá i po zemi a má l pocit, áe se udusá. áe umá-rá j. Pak se koneá-ná sá-pavá nadechl vzduchu, která byl plná zvá-á mená ho prachu a zatuchliny. Ášplná dezorientováná vyskoá il na nohy a o znovu se o náco praá til do hlavy. Zakolá bal se a pak á pak uá byla jenom tma.

Adam

Adam se cestou k zahrá dká já ská kolonii i pá mes vedro a á navu z trá ninku docela zmá jtoá til. Vá-á a mu jednou á-á kal, áe mu neá ká j Kostá j Nesmrtelná jako ostatná- kvá li tomu, áe je tak vychrtlá, ale protoá e je snad zkurvená nezniá itelnej nebo co. Adam na to á ekl, áe je to pravda, áe má j svoji smrtelnost schovanou v tajemná m vejci, coá vyvolalo spoustu ná sledujá-cá-ch vtipá o jeho áž tajemná ch chlupatá ch vejcá-ch á.

Kdyá tedy doá jel k cestá do zahrá dká já ská kolonie a potkal ty tá mi hajzly, byl uá zase docela v pohodá. Sedá li na oprá skaná m á jestihranná m kolotoá i a pová dali si. Na jejich pomá ry nezvykle tí á je.

Kdyá ho uvidá li, vá jichni tá mi ztuhli a pá estali mluvit. Koukali na ná já e! ne, zá rali na ná j, to je pá mesná j á-á. Zá rali a mlá eli.

Proá tu sakra ze vá jech mó á ná ch lidá- na svá tá potká j zrovna tuhle partiá ku? Sakra!

Á iroko daleko nebyl nikdo jin¹/₂ a cesta k opu¹/₂ n¹/₂m zahr¹/₂dk¹/₂im nav¹/₂-c vedla kolem nich. Adam pokra¹/₂oval v ch¹/₂zi a zastavil se p¹/₂mo p¹/₂med nimi. Byl napjat¹/₂ jako struna. Vzpom¹/₂nka na jejich posledn¹/₂- velk¹/₂ st¹/₂et byla po¹/₂d hodn¹/₂ Á³/₄iv¹/₂, i kdy¹/₂ u¹/₂ to byl rok. I upom¹/₂nka na to setk¹/₂n¹/₂- â€“ velk¹/₂ rud¹/₂ jizva na jeho Á¹/₂lachovit¹/₂om p¹/₂edlokt¹/₂- â€“ byla po¹/₂d vid¹/₂t. Asi u¹/₂ ji tam bude m¹/₂-t napo¹/₂d.

â€žNe¹/₂jel tudy Kuba Vysko¹/₂il?â€œ Á¹/₂ekl bez pozdravu, ost¹/₂ej, ne¹/₂ cht¹/₂l.

â€žKdo?â€œ Á¹/₂ekl Bud¹/₂-k a nerv¹/₂zn¹/₂ si urovnal bundu, kter¹/₂ mu byla velk¹/₂ a ve kter¹/₂ se musel v Á¹/₂ernov¹/₂om vedru neuv¹/₂iteln¹/₂ p¹/₂ct.

â€žKuba z Á¹/₂ka. Ten brejlatej blon¹/₂k,â€œ Á¹/₂ekl Adam. â€žTen co se boj¹/₂- pavouk¹/₂,â€œ dodal je¹/₂, proto¹/₂ o tomhle si te¹/₂ pov¹/₂-dala p¹/₂lka Á¹/₂koly. Kuba se proslavil t¹/₂-m nejhor¹/₂-m mo¹/₂n¹/₂m zp¹/₂ sobem. Bud¹/₂-k a Zetor vypadali znerv¹/₂zn¹/₂li je¹/₂t¹/₂ v¹/₂-c.

Adam instinktivn¹/₂ vyc¹/₂-til, Á¹/₂e se tu n¹/₂co stalo.

Pod¹/₂-val se na Honzu Bud¹/₂-nsk¹/₂ho, kter¹/₂mu ti jeho retardovan¹/₂- k¹/₂mo¹/₂ji Á¹/₂-kali Johnny.

C¹/₂-til, jak se v n¹/₂m okam¹/₂it¹/₂ rozho¹/₂ela star¹/₂ nen¹/₂vist. Ten hezounek ti¹/₂ je z¹/₂-ral zp¹/₂t, viditeln¹/₂ p¹/₂ekypuj¹/₂-c¹/₂-stejnou emoci. Odpor mezi nimi se dal tak¹/₂ka nahmatat. Adam si v¹/₂iml, Á¹/₂e Honza m¹/₂ zatnut¹/₂ p¹/₂sti. Pak si uv¹/₂domil, Á¹/₂e on d¹/₂l¹/₂ to sam¹/₂.

A Á¹/₂e si nev¹/₂domky stoup¹/₂ do obrann¹/₂ bojov¹/₂ p¹/₂zy k¹/₂kutsu-dachi. P¹/₂ipraven¹/₂ kopat a rozd¹/₂vat p¹/₂sti. Stejn¹/₂ jako minule. Te¹/₂ ale byl l¹/₂pe p¹/₂ipraven¹/₂. A skoro o deset centimetr¹/₂ vy¹/₂Á¹/₂- ne¹/₂ p¹/₂ed rokem.

Tohle nebyla oby¹/₂ejn¹/₂ nen¹/₂vist mezi dv¹/₂ma kluky v pubert¹/₂. Bylo to, jako kdyby se k sob¹/₂ p¹/₂ib¹/₂-Á¹/₂ily dv¹/₂ protikladn¹/₂ s¹/₂-ly.

Ticho p¹/₂eru¹/₂il p¹/₂eskakuj¹/₂-c¹/₂-m hlasem Bud¹/₂-k: â€žSem snad jeho zasranej fotr nebo co? Nev¹/₂-me, kde je.â€œ Honza na n¹/₂ obr¹/₂til zu¹/₂iv¹/₂ p¹/₂imhou¹/₂en¹/₂ o¹/₂i. Ten pohled jasn¹/₂ Á¹/₂-kal â€ždr¹/₂ klapa¹/₂ku, ty idioteâ€œ. Adama zaujala ta formulace.

Nev¹/₂-me kde je. To mno¹/₂n¹/₂ Á¹/₂-slo. Zn¹/₂lo to divn¹/₂.

â€žTak¹/₂ jste ho vid¹/₂li?â€œ zeptal se.

â€žJo, vid¹/₂li jsme ho,â€œ Á¹/₂ekl Honza a bylo vid¹/₂t, kolik Á¹/₂sil¹/₂- ho stoj¹/₂- mluvit klidn¹/₂. â€žAsi p¹/₂ed hodinou tu pro¹/₂jel. Á¹/₂ el n¹/₂kam k s¹/₂-dli¹/₂ti.â€œ

â€žNa s¹/₂-dli¹/₂ti nen¹/₂-, tam jsem ho u¹/₂ hledal.â€œ

â€žTak si asi hledal Á¹/₂patn¹/₂,

Sherlocku. Tvoje teploušská jí lůžka tam pátmed chvil-lá- Ájla,â€œ Á™ekl Honza a ironicky se zašklebil.

Tahle poznámka zmenšila v partě
nášilná-ká napřítá-

Zasmáli se a Budá-k pátmihodil:
â€žTá™eba se pátmed nim ta jeho homolájska schováíváí.â€œ

â€žJasná,â€œ Á™ekl Honza. â€žJdi si s
nim hrát na schovávanou na sá-dlíítá. Tam pátmihová-váí.â€œ

â€žPátmiteplá-váí,â€œ Á™ekl Budá-k a
váichni se zase zasmáli.

Adam tušil, Á¾e uÁ¾ z nich nic
dalšíá-ho nedostane.

Ale byl si skoro jistá½, Á¾e nãco
skrã½vájã-. Á½e nãco provedli, a snaã¾ã- se to zamluvit. Pomalu se otoãil a Ájel
smãrem k zahrádkájská™ská™ kolonii. Partu poá™áid koutkem oka sledoval, pokud by na
náj chtãli neãekaná zaãtoãit ze zãílohy.

â€žKam jdeš?â€œ zaká™íãel na náj
Honza. â€žÁ-kal jsem ti, Á¾e Ájel zpáitky na sá-dlíítá!â€œ

â€žStejnã se tu radáji
porozhlá-dnu,â€œ Á™ekl Adam. Nechali ho já-t. Dobá™e, pomyslel si Adam. Kdyby po má
skoãili, dopadlo by to velmi áipatná.

Pro má, ale i pro ná. A ty srãíãi
to vá-

Vyrazil po travou zarãstáj-cã-
cestã mezi polorozpadlá™ zahrádky. Srdce mu jeátã chvil-li zbãsile buãilo, ale
kdyá¾ se pátmesváãdãil, Á¾e ho nesledujã-, trochu se uklidnil a opãt se soustá™edil na
hledáínã-

Prochodil celã™ okolã-, nakukoval na neudrãovanã™ zahrádky pátmes ploty a
nezastá™íãenã™ keá™e, ale ani po hodinã Kubu nikde nenaãjel.

Nakonec s pocitem trapnosti nákolikrát hlasitã zavolal Kubovo jmãno. Nic,
á¾ádnãí odpováã. Vzadu v hlavã, ale cã-til zvlááitnã-, nepá™ã-jemná½ pocit, Á¾e se nãco
stalo. Náco áipatnáho. Ale tady uÁ¾ Kuba asi opravdu nebyl.

Á¾e by se opravdu obloukem vrãitil na sá-dlíítá?

Kdyá¾ uÁ¾ si á™á-kal, Á¾e pájde zpãt na sá-dlíítá, uvidãl, jak se k námu klãítívã
blã-á¾ã- rozloãíitãí postava jednoho z áenã™ gangu.

Zetor byl propocená½ a nebylo to jen z horka.

Vypadal nervãznã a nákolikrát se bãhem chãze ohlá™dl pátmes rameno, jestli za
ná-m nikdo nejde. Adam si nedokázel vybavit, jestli ho vlastná nákdy vidãl

samotného.

Vždycky byl nalepený na své chytáky- kamarády, jako vraně. Meznicky pes.

Bez nich vlastně nevydal a tak nepřítelsky.

Adamovi spíše připomněl velkého, nemotrného medvěda.

Založil si ruce na prsou a čekal, až k němu Zetor dojde.

Tohle bude zajímavé!

pokračování- ve středě

NIKOLA BORNŮ